

moga selle põrgo-nou parrast; agga peagi se mõrtsuka mõtte täitis päval ja õsel keik temma hinge. Nõkis sallajas juttus omma armatseja wasto, et seppa haigus ehk saaks weel terwed aastad selsammal wiisil tehta, ja et se läbbi nende maita asjad wimaks ommeti piddid hopis rüppakülleks minnema. Et haige mees ellades terweks saaks, egga sedda ei olleks ei milgi kombel ennam lota. Eks siis sellele, kes ni otsata kauaks waewatud, surm issegi heateggemiseks tulleks arwata, tulgo ka se surma wiis kui tahhes; et lahkuminne agga järsko temmale jouaks. Nattuke arwas siis noor mees ka, et ei olnud muud nou mitte, kui sedda, mis hirmus naene olli wõtnud. Tulleswal õõl jubba sedda nou piddi korda sadetama. Mollemad läksid hiljokeste wodi jure, kus waene mees süggawaste maggas. Naene wõttis raud-waija kätte, panni sedda maggaja silma-taggupe peäle, ja noor mees lõi raske haamriga raud-waija otsani Pea sisse, nenda et teine ei ligund, egga ärkand ennam, waid ühhe jonega surnuks. Sure holega katsid rana-otsta Pea juukstega kinni, et sest ühtegi wälja ei paistuud. Ja waikne assi olli maias. Ei ükski woõras film, kui üksnes kurjateggiad isse, ei olnud tedda mõrtsuka tööõd näinud. Arwasid ommeti nenda, ja ei mõttelnud mitte selle Ainsa peäle, kelle filmad ka keige sallajama nurga sisse watarwad, ja kelle ees õ pimmedus on kui selge päaw. Ei ükski maialiste

egga naabrette hulga ei pannud mitte immeks, kui neile teisel hommikul teada anti, et se waene, ni wägga pitkalt pinatud mees minnewal õõl rahholiste olli surnud; waid iggaüks mõtles, et surm tulleks selle willetsajale üsna armo peästmiseks arwata. Ja kui matmise päwal seppa abbimees kahwatud palle-ga olli nähha; kui surma-rami at nenda wabbises, et ei sudand sedda emale kanda, ja kui hawa jures wärrises kui hawa lehhed, siis rahwas ütlesid: „Waat kui se noor mees omma ausa leiwa-wannema surma libbedaste kahhetseb!“ Sai temmale nattuke ennam rahho-meel, siis kui surnud olli hauda mahha pandud, kui õnnistamise sannad ollid peäl káinud, ja kui matmise-joot mõda.

Sest et ennamiste keik naabrad peagi sedda noort leff-naest jubba ollid isseenneses arwanud selle kerge ja tõteggia abbimehe jáuks, sepárrast ei pandud mitte immeks, kui leinamise aasta olli ülleláinud, et need kaks said laulatamise tarwis kirrikus pühha altari ees náhtud, ja et kirriko-õppetaja neile neid sanno ütles: „Mis Jummal on ühtepannud, sedda innimeses ei pea lahutamata.“ Agga nende sannade jures se olli, et mollemad, õlete filmaga nähha, kangeste wärrisesid. Ehk mõtlesid se peäle, et ollid minnewal aastal mõrtsuka kaupa lahutanud sedda, mis Jummal olli ühte pannud. — Iggaüks seäl